

РЕШЕНИЕ

№ 4526

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3489** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „Еко Петрол България“ ООД, срещу Решение № 827/17.02.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 115-ти състав, постановено по НАХД № 7089/2022г.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, поради нарушение на материалноправните разпоредби и се иска неговата отмяна и постановяване на ново, с което да се отмени наказателното постановление. Според касатора, съдът неправилно е кредитирал свидетелските показания, въз основа на които е достигнал до грешни прави изводи. Претендират се разноски, за доказването на които е приложен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности“ С., дирекция ОД в ГДФК при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение с което да остави в сила въззивния акт.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд–София-град, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна.

С Наказателно постановление № 630339-0123579/29.03.2022г, на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 /хиляда/ лева, на основание чл185, ал.5, вр.чл.185, ал.4 от ЗДДС, за нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/12.12.2006г., вр.чл.118, ал.4 от ЗДДС.

С обжалваното решение въззивният съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови решението си, районният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, изяснил е фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция, въз основа на които е приел, че нарушението и неговият извършител са безспорно установени.

Като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия, по отношение на акт, подлежащ на съдебен контрол.

По същество решението е правилно.

Споделят мотивите на решаващия състав за липса на нарушение на разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Съгласно посочената императивна норма, образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. В случая административнонаказателното производство е образувано при спазване на императивно предвидените срокове.

Правилни са изводите на въззивния съд за липса на нарушения от процесуално естество при съставяне на АУАН и издаването на наказателното постановление. В тях ясно и точно са описани фактите и обстоятелствата, касаещи извършеното нарушение, както и правното основание, въз основа на което е наложено наказанието. Неоснователно се твърди в касационната жалба, че са допуснати процесуални нарушения в хода на съдебното производство, изразяващи се в кредитирането на свидетелските показания, които били вътрешно противоречиви. Противоречие, доколкото е налице такова, касае несъставомерни признаци на деянието, а именно работил ли е обектът по време на проверката, поради което същото не се отразява на правилността на съдебния акт през призмата на допуснато процесуално нарушение. Волята на съда и изводите му, съставени по вътрешно убеждение не са опорочени от това противоречие, тъй като то е изградено на базата на безпротиворечиви доказателства. Административнонаказващият орган и актосъставителя са спазили процесуалните правила и са издали законосъобразни актове, съдържащи необходимия минимум от информация, необходим за правилното възприемане на повдигнатото административнонаказателно обвинение и за пълноценното организиране на защитата на наказаното лице. В тази връзка съдът преценява възраженията за допуснати процесуални нарушения като неоснователни. Основният извод, който се споделя и от касационната инстанция е че няма противоречие между свидетелските показания по отношение на съставомерните обективни признаци на извършеното нарушение.

Правилно е приложен материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. задължава „извън случаите на продажби всяка промяна в касовата наличност (начална сума,

въвеждане и изваждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми“. В случая това задължение не е било изпълнено от служителите на касатора, работещи в проверявания търговски обект. Според санкционната норма на чл. 185, ал. 2 ЗДДС, „извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1“. При правилно установена фактическа обстановка материалния закон е приложен правилно и с оглед мотивите на АНО, че нарушението не води до неотразяване на приходи правилно и законосъобразно е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

Установено е по несъмнен начин, че на посочените в НП дата и място разчетеният от фискалното устройство дневен оборот, съгласно дневен финансов е в размер на 723,69 лв., докато фактическата касова наличност е била в размер на 933,36 лв. или установената промяна в касовата наличност е в размер на „плюс“ 209,67 лв. Прието е, че установената разлика представлява пари, въведени в касата, но неотразени чрез функцията „служебно въведени“, с която фискалното устройство в обекта е разполагало. Тези факти не са опровергани по време на въззивното съдебно производство. Наказващият административен орган е квалифицирал деянието като нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2010 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти, чрез фискални устройства, а имуществената санкция е наложена при условията на „повторност“ на основание чл. 185, ал. 5, във вр.чл.185, ал.4 от ЗДДС, в размер на 1000 лева, като е взето в предвид, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № 587834-F87858/15.07.2021 г. (влязло в сила на 24.08.2021 г.) за същото по вид нарушение.

На следващо място към процесното нарушение е неприложима хипотезата на чл.28 от ЗАНН, в какъвто смисъл са оплакванията в касационната жалба, предвид обществените отношения, защитата на които се гарантира чрез Наредба Н-18 и предвид неотразяването на приходи в полза на фиска. От установените по делото обстоятелства не може да се направи извода, че нарушението попада в категорията на малозначителни и незначителни нарушения. Съгласно чл.28 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Относно понятието маловажен случай, приложима е легалната дефиниция съгласно чл.93, т.9 от Наказателния кодекс – „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. От данните по делото не може да се направи извода, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от съответния вид. С оглед останалите обстоятелства във връзка с извършеното нарушение правилно и в съответствие с чл.27, ал.2 от ЗАНН и с оглед постигането на целите по чл.12 от ЗАНН, наказващият орган е определил административното наказание в минимален размер,

като е взел предвид всички обстоятелства във връзка с осъществяването на нарушението.

В рамките на дължимата от касационната инстанция проверка не се констатира наличие на касационни основания. Решението на СРС не страда от твърдените пороци, като същото е в съответствие с приложимите материалноправни норми, а при постановяването му съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила.

При този изход на делото, направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 80, 00 лева, определено на основание [чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ](#), във връзка с [чл. 37 от Закона за правната помощ](#)

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 827/17.02.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 115-ти състав, постановено по НАХД № 7089/2022г.

ОСЪЖДА „Еко Петрол България“ ООД да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 80лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: